

Ellery Lloyd

# KÉPKOCKÁK



**ELLERY LLOYD**  
**KÉPKOCKÁK**



**GENERAL PRESS**  
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe  
*People Like Her*

Copyright © 2021 by Ellery Lloyd Ltd

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.  
A kiadó minden jogot fenntart,  
az írott és az elektronikus sajtóban  
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította  
SZIEBERTH ÁDÁM

A borítót  
KISS GERGELY  
tervezte

**ISBN 978 963 452 521 9**

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ  
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.  
Telefon: (06 1) 299 1030

**[www.generalpress.hu](http://www.generalpress.hu)**  
**[generalpress@lira.hu](mailto:generalpress@lira.hu)**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA  
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL  
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

# 1. fejezet

*Emmy*

Soha nem terveztem, hogy instamami leszek. Sokáig abban sem voltam biztos, hogy mami akarok-e lenni egyáltalán. De hát melyikünk mondhatja el magáról, hogy pont úgy alakult az élete, ahogy gondolta?

Lehet, hogy mostanság a szivárgó cicik és a zsvajgó picik körül forog az életem, és lehet, hogy két kis pimasz porbafingó hivatásos popsitörölője vagyok, de ha visszatekernének a filmet öt évvel, azt hiszem, bizvást nevezhetnétek divatbolondnak. Felejtsetek el a kipurcantságból fakadó szemhéjrángásomat, képzeljétek a bongyor, rózsaszínes mamikonty helyébe szép sima, fényes, beszárított frizkót, a sebtében odakent MAC Ruby Woo rúzs helyébe ügyes kontúrozást, szemhéjtust meg óriási fülbevalót – olyasfélét, amin most a hároméves lányom gyakorolná a húzódkodást, ha éppen eszébe jutna. Végül pedig öltöztessetek át szűk farmerbe és elegáns selyemblúzba.

Divatlapszerkesztőként azt a munkát végezhettem, amelyről már problémás hajú, kapafogú, babahájjal megkent tiniként is álmodtam. Mindig is, csakis ezt akartam csinálni, ahogy azt Polly, a legjobb barátnőm is tanúsíthatja. Szegény, drága, sokat szenvedett Polly! Hálát adhatok a sorsnak, amiért még szóba áll velem azok után, hogy óraszám játszhatta a divatfotós szerepét a képzeletbeli fotózásaimon, és páváskodhatott velem anyám magas sarkújában az udvarunkon. Ha belegondolok, hány délutánja ment el azzal, hogy régi, megsárgult *Daily Mailek*ből, egy ragasztóstift segítségével, divatmagazint csináltunk! (És, persze, mindig én voltam a főszerkesztő.)

Hogy jutottam tehát onnan ide? Vannak pillanatok, például a bé-bikaka pucoválása vagy az ezredik lábas pürésített trutyi kotyvasztása közben, amikor felteszem magamnak ezt a kérdést. És mindig arra jutok, hogy mintha egyik napról a másikra zajlott volna le a dolog: egyik nap még Fendi cuccokban jártam, és az első sorban ültem a milánói divathéten, másnap pedig macinaciban próbáltam meggátolni egy totyogós kis töpszlit abban, hogy átrendezze a bolt gabonapelyhes polcait.

Hogy őszinte legyek, a pályamódosítás – azaz a divatguruból nyúzott anyukává való átvedlés – a szerencsés véletlen műve. Történt, hogy a világ kezdett ráunni a szép emberekkel telepakolt, fényes magazinokra, így egyre zsugorodott a büdzsé, egyre jobban megcsappant az olvasótábor, és pont akkor rúgták ki alólam a számárlétrát, amikor kezdtem volna megmászni. Ráadásul kiderült, hogy terhes vagyok.

A francba is, hát ott az internet, gondoltam. Az élet úgyis jön nekem egy új karrierrel, méghozzá olyanal, amit a gyerekszülés köré építhetek.

Elkezdtem hát blogolni meg vlogolni. Azt a nevet adtam magamnak, hogy „Mezít-Lábas,” mert, bár a blogban-vlogban túsarkakról is bőven esett szó, járt mellé egy jó adag, avagy egy lábasnyi lélekmeztelenítés is. És tudjátok, mit? Kellett hozzá némi idő, hogy belejőjjek, de baromi felvillanyozó, zsongító, mámorító élmény volt, hogy valós időben kontaktálhatok hasonszőrű hölgyekkel.

Ha előretekerjük a filmet a szülés utáni első hónapokra, amikor a seggem összesen kilencszázharminchét órán át volt a kanapéhoz hegesztve, az én drága kis Cocóm pedig ugyanennyi ideig a tejet adó dudáimra cuppanva, és csak a kezemben lévő iPhone tartotta bennem a lelket meg a kapcsolatot a külvilággal... Szóval akkoriban szó szerint életmentő volt a neten megismert női közösség. Az első két online szerelmem a blogolás és a vlogolás volt tehát, de végül mégis az Instagram állított meg a lejtőn: az Instagramnak köszönhetem, hogy nem nyelt el a szülés utáni sűrű, maszatos,

áporodott szagú köd. Ha beléptem az Instára, és megláttam egy másik anyuka kommentjét, aki ugyanazon ment keresztül, mint én, az mindig fölért egy megerősítő, életigenlő karszorítással. Rátaláltam a magamfajtákra.

Lekattantam hát a Louboutin cipőkről, és rákattantam a „kis porontyokra”. Mezít-Lábasból Mezít-Mama lett, hiszen én egy vgyorogva-vicsorogva tűrő, és közben önmagát lecsupaszító, lemeztelenítő mama vagyok, aki mindent megmutat, még a rusnya bibircsókjait is. És higgyétek el nekem: a mi nagy utazásunk még örültebb kalandtúra, amióta öt hete világra jött az én második kis büfizákom, Bear. Legyen szó mellvédő betétről, amelyet egy kuka-szőkevény Happy Meal-kartondobozkából téptél, vagy ginről, amelyet suttyomban, lapos butykosból kortyolgattál a hinta mellett, tőlem mindig a kendőzetlen igazságot kapod! Maximum egy kis csipszmozrsalékkal szórom meg...

Akik utálnak, előszeretettel mondogatják, hogy az Instagram a fényesre polírozott, gondosan átszűrt, kis kockákban kipoztolt, hibátlan életről szól – de hát ki ér rá erre a sok baromságra egy fülig ketchupos függönymászó bajnok mellett? És ha online is meg offline is eldurvul a helyzet, ha összeakad a bajusz, röpköd a kajesz, és nem nagyon tudom, mi lesz, akkor eszembe jut, hogy mindezt a családomért teszem. No meg, persze, a többiekért, a közösségi médiában aktív mamák alkotta, eszméletlen jó bandáért: rájuk mindig számíthatok, akárhány napja van rajtam ugyanaz a szoptatós melltartó.

Miattatok vágtam bele a #szürkenapok című kampányba, amelynek a célja, hogy megosszuk egymással a mi igaz történeteinket, és IRL-találkozókat szervezzünk, ahol kidumálhatjuk az anyaság sötétebb pillanatait. A #szürkenapok-logós ajándéktárgyakból származó profitot pedig részben arra fordítjuk, hogy ösztönözzük az anyák mentális egészségéről szóló párbeszédet.

Ha nevet kéne adnom annak, amit jelenleg csinálok, nagyon utálnátok, ha azt mondanám, hogy multifunkci mama vagyok? Egy ilyen munkakör-megnevezés, persze, nyilván zavarba hozza sze-

gény öreg Joyce nénit a szomszédból. Hogy Mezít-Papa mit csinál, azt ő is érti: regényeket ír. De hogy mit csinállok én? Az influenzszer, az olyan rémes szó, nem? De ha nem „befolyásoló” vagyok, akkor mi? Talán vezérszurkoló, vagy bátorító, vagy hatásyakorló? Ki tudja? És igazából kit érdekel? Én csak teszem a dolgomat, azaz megosztom másokkal a szűretlen családi életünket, és remélem, hogy sikerül beindítanom egy őszintébb diskurzust a szülői szerepkörrel.

Az őszinteségre építettem ezt a brandet, és mindig is azt fogom mondani, ami van.



*Dan*

*Bullshit!*

Baromság, süket duma, hanta, kamu, parasztvakítás, *bullshit!*

Mivel már rengetegszer hallottam Emmytől ezt a kis székfoglalót, többnyire fel sem tűnik, hogy micsoda fura katyvaszt alkot a sok kitaláció, elhallgatás, koholmány és féligazság. Bámulatosan illeszkednek egymáshoz az olyan dolgok, amelyek megtörténhetek volna (de nem történtek meg), az olyan dolgok, amelyek megtörténtek (de nem úgy), és az olyan események, amelyekre mi ketten nagyon másként emlékszünk (finoman szólva). De a mai este valamiért más: most, ki tudja, miért, azon veszem észre magam, hogy miközben Emmy elmondja a teremben ülőknek a sztoriját, amely elég jelentős mértékben az én sztorim is, számolom, hogy hányszor túloz, torzít vagy fúj fel valamit aránytalanul.

Úgy három perc után adom fel.

Egyvalamit alighanem máris tisztáznom kell: nem hazugozom le a feleségemet!

Harry G. Frankfurt amerikai filozófus híres könyvében különbséget tesz a hazugság és a süketelés, avagy *bullshit* között. Szerinte a hazugság olyan hamis állítás, amelynek a szándékos megtévesztés a célja, *bullshitről* viszont akkor beszélünk, ha valakit nem igazán érdekel, hogy igaz-e, amit mond, vagy hamis. Például: a feleségem soha nem rögtönzött mellvédő betétet Happy Meal-kartondobozkából, sőt, képtelen, hogy valaha is a közelébe került volna egy Happy Meal-menünek. Továbbá nincs Joyce nevű szomszédunk, és Emmy, ha hihetünk az anyai házban készült fotóknak, kifejezetten karcsú, valamint elképesztően vonzó tinilány volt.

Lehet, hogy minden házasságban eljön a pillanat, amikor a felek csekkolni kezdik egymás nyilvánosan elmesélt anekdotáinak az igazságtartalmát...

Vagy csak ilyen fura hangulatban vagyok ma este.

Az, persze, tagadhatatlan, hogy a feleségem jól, sőt, mi több, eszméletlen jól csinálja, amit csinál. Hiába láttam már számtalan hasonló rendezvényen, ahogy kiáll a nép elé, és előadja magát a különféle könyvesboltokban, kávézókban, faluházakban, közösségi házakban, hiába tudom, amit tudok az elmondott és a valóban megtörtént dolgok közti kapcsolatról, azt nem tagadhatom, hogy megtalálja a hangot az emberekkel. Például kacajra fakasztja azt, aki magára ismer: amikor elsüti a lapos butykosos poént, a hátsó sorban egy nő szabályosan visít. A feleségem roppant közvetlen nő, és kedvelik is az emberek.

Az ügynöke örülni fog, hogy megemlítette a szürkenapokat is – bocsánat: a *hashtag* szürkenapokat. Amikor megjöttünk, legalább három emberen láttam ilyen hosszú ujjú #szürkenapok-pólót, amelynek a hátán ott virít a Mezít-Mama-logó, az elején pedig a szlogen: VIGYOR ÉS VICSOR! A Mezít-Mama-logó úgy néz ki, hogy oda van rajzolva két női mell meg a kettő közé egy babafej. Én személy szerint a másik opciót választottam volna: a vigyorgó-vicsorgó játékmackó-anyát és bocsát. De Emmy leszavazott, és részben ezért állok ellen az unszolásának, hogy vegyek föl én is #szürkenapok-pólót, ha eljövök egy rendezvényre. Ezért marad az én pólóm véletlenül mindig otthon: egy másik szatyorban, vagy a centrifugában, vagy a lépcsőn, ahova direkt kiraktam, nehogy megint elfelejtsem... Valahol azért meg kell húzni a határt, na! Hiszen egy rajongó előbbutóbb óhatatlanul lefotóz minket Emmivel, hogy aztán rögtön posztolja is a képet az Instagramon, és én egy cseppet sem vágyom rá, hogy holtomiglan fönt legyenek a világhálón cicis pólóban.

Szeretném hinni, hogy maradt még bennem némi méltóságérzet.

Ma este, ahogy mindig, szigorúan csak „támogató”, azaz kiegészítő szerepkörben vagyok itt. Segítek becipelni a taxiból, majd

kipakolni a Mezít-Mama-logós ajándéktárgyakat tartalmazó, azaz „mamiajis” dobozokat, és igyekszem látványos arcrángás nélkül túrni, ha valaki kiejti a száján azt, hogy „mamiaji”. Azért vagyok itt továbbá, hogy segítsek kitöltögetni a pezsgőt, és az elején körbekínáljam a muffint, valamint az én tisztem közbelépni, ha Emmy a végén túl sokáig leragad valakinél, vagy az illető látványosan fura arc. Ha pedig a baba sírni kezd, már robogok is föl a színpadra, hogy óvatosan kiemeljem Emmy karjaiból, és gondjaimba vegyem – de lekopogom, hogy ma este Bear, a mi öthetes kisbocskunk, egyelőre igazi mintagyerek. Csöndben szopizik, és – színpad ide vagy oda – tudomást sem vesz a környezetről, leszámítva az orra előtti cicit. Az est végén, a kérdezz-felelek szekcióban néha megkérdezik Emmytől, hogy miként hatott a család dinamikájára a második gyerek születése, vagy azt, hogy miként sikerült megőrizni a házasságunkban a szikrát. Emmy ilyenkor nevetve rám mutat, és színpadra szólít a közönség soraiból, hogy segítsek válaszolni. Ha valaki az online biztonságról érdeklődik, az én tisztem a három aranyszabály ismertetése, amelyeket mindig szigorúan betartunk, ha képet posztolunk a gyerekeinkről online. Egy: soha nem mutatunk olyat, ami elárulja, hogy hol lakunk. Kettő: soha nem mutatjuk meg a gyerekeinket fürdés közben, vagy meztelenül, vagy a bilin ülve, és Cocót soha nem mutatjuk fürdőruhában, vagy bármi olyan szerkóban, ami szexinek minősülne, ha egy felnőtt viselné. Három: gondosan szemmel tartjuk, hogy kik követnek minket, és blokkolunk mindenkit, aki gyanút ébreszt bennünk. Ezt tanácsolták a szakértők, akikkel a legelején konzultáltunk.

Én még most is fenntartásokkal viszonyulok ehhez az egészhez.

Az események Emmy által előadott verziója, mely szerint azért indította el az anyaságról szóló blogját, hogy lássa, van-e más is, aki ugyanazt éli át, mint ő... Nos, attól tartok, hogy ez szintiszta *bullshit*. Aki tényleg azt hiszi, hogy a feleségem véletlenül csöppent bele ebbe a dologba, az soha nem találkozott a feleségemmel. A ma-

gam részéről néha hajlok arra, hogy Emmy soha semmit nem csinál véletlenül: élénken emlékszem például arra, amikor először szóba hozta ezt a blogolás dolgot. Tudtam, hogy aznap együtt ebédel valakivel, de azt már csak utólag árulta el, hogy az illető egy ügynök. Emmy akkor három hónapos terhes volt, anyukámmal csak pár hete közöltük a hírt.

– Egy ügynök? – csodálkoztam. Őszintén mondom, addig meg sem fordult a fejemben, hogy az „online embereknek” ügynökök is lehet, pedig megfordulhatott volna. Hiszen Emmy, amikor még magazinoknál dolgozott, rendszeresen mesélt olyanokat, hogy ennyit és ennyit fizettek valami debil influenzszernek, aki odaköpött száz szót, és pózolt egy fotóhoz, vagy házigazdája volt valami rendezvénynek, vagy csacsogott a magazinról a blogján. Sőt, sokszor láttam is a szöveget, amit az illető influenzszer küldött, és a prózája láttán felmerült bennem a kérdés, hogy vajon én kaptam-e szelütést, vagy az, aki írta? Egymást érték a tömondatok, az értelmetlen metaforák meg a random módon elhintett, fura kis részletek, amelyek a hitelesség látszatát voltak hivatottak kelteni. Hasonló céllal szuszakolták be a meghökkentően precíz számadatokat is. (Például négyszáznyolcvankét csésze kihűlt tea, kétezer-háromszáznegyvenkét óra alváshiány, huszonhét elkallódott babazokni.) Sokszor pedig egyszerűen nem azt a szót keresték a sötétben tapogatózva, amit végül leírtak... „Neked kéne ilyeneket írnod – viccelődött Emmy –, nem is értem, miért vesződsz a regényeiddel.” Ezen jókat nevtünk, és akkor sem vettem őt komolyan, amikor azon a bizonyos napon hazajött, és elmondta, kivel ebédelt. Eltartott egy ideig, mire felfogtam, mit is javasol. Először azt hittem, hogy néhány potya lábballi a végcél: nem is sejtettem, hogy Emmy már kifizette a domainnevet, és bezákolta a Mezít-Lábas, valamint a\_mezítmama instagramos felhasználóneveket, mielőtt egy árva mondatot is leírt volna a túsarkakról. Azt pedig végképp nem sejtettem, hogy három év múlva egymillió követője lesz.

A legelső tanács, amit az ügynökétől kapott, az volt, hogy a do-  
lognak „organikus” hatást kell keltenie, azaz úgy kell tünnie, mint-  
ha a vakvéletlen folytán csöppent volna bele ebbe az egészbe. Azt  
hiszem, egyikünk sem tudta még, hogy milyen jól fog ez menni a  
feleségemnek.

Harry G. Frankfurt szerint a *bullshit* – amely az igazság, illetve  
az azzal szembeni morális kötelezettségünk teljes elutasításán ala-  
pul – bomlasztóbb, pusztítóbb hatású társadalmi erő, mint a jó öreg  
hazugság. Harry G. Frankfurtnek sokkal kevesebb követője van az  
Instagramon, mint a feleségemnek.

– Az őszinteségre építettem ezt a brandet – mondja éppen  
Emmy, mint mindig, majd hozzáteszi: – És mindig azt fogom mon-  
dani, ami van.

A szokásos zárszó után megvárja, míg elül a taps. Megkeresi a  
széke mellé odakészített pohár vizet, iszik egy apró kortyot, majd  
megszólal:

– Kérdés van?

*Nekem van egy kérdésem.*

*Vajon ez volt az az este, amikor végleg eldöntöttem, hogy bántani foglak?*

*Azt hiszem, igen.*

*Nyilván azelőtt is sokszor eszembe jutott: azt hiszem, az én helyzetemben bárkinek eszébe jutott volna. De az csak bugyuta ábrándozás volt: amolyan tévébe való, irreális, gyakorlatiatlan képzelgés.*

*Furcsán működik az emberi agy.*

*Valamiért azt hittem, hogy ha látlak, az majd segít. Segít, hogy kevésbé gyűlöljelek, és elengedjem az indulataimat.*

*De egyáltalán nem segített.*

*Soha nem voltam erőszakos ember, és nem is vagyok indulatos természetű. Ha rálépnek a lábamra, én kérek elnézést.*

*Igazából csak egy kérdést akartam feltenni neked. Egyetlen-egyet. Ezért voltam ott. A végén időtlen időkig fönt volt a kezem, és láttál is. De nem az én kérdésemet hallgattad meg, hanem az előtttem ülő nőét: azét, akinek megdicsérted a haját. Aztán kérdezhetett a jobb oldali szomszédom is, akit név szerint ismertél, és akinek a kérdése nem is kérdés volt, hanem önmagáról szóló, abszolút fölösleges anekdota.*

*Aztán valaki szólt, hogy ennyi idő volt betervezve a kérdésekre.*

*Utána is próbáltam beszélni veled, de nemcsak én próbáltam, hanem mindenki. Így aztán csak álldogáltam a langyos fehérborommal, amelyet mindvégig szorongattam, és próbáltam elkapni a tekintetedet, de nem sikerült.*

*Persze, nem volt rá semmi okod, hogy megismerj: nem volt rá okod, hogy feltűnjön az arcom a tömegben. És ha beszéltünk volna, ha bemutatkoztam volna, akkor sem kellett volna ismerősen csengetnie a nevemnek.*

*Amikor láttam, hogy normális mederben zajlik az életed, hogy körülvesz egy csomó ember, hogy csupa kacaj, csupa mosoly, csupa boldogság vagy, rádöbentem, hogy mi van. Akkor vált világossá számomra, hogy addig hazudtam magamnak: hogy valójában nem léptem tovább, és nem békéltem meg semmivel. Hogy nem bocsátottam meg neked, és soha nem is tudnék megbocsátani.*

*Akkor vált világossá számomra, hogy mit fogok csinálni.*

*Már csak azt kellett kitalálnom, hogy mikor, hol és hogyan.*